

עוד מכתבים לג' לאל

שרון צוקרמן ויזר

02/06/2005 ברכבת מברלין למינכן

ג'לאל. יותר מחצי שנה שלא כתבתי לך. המלחמה שליוותה את המכתבים הקודמים שלי עוד לא תמה, והיא גובה מיתות מקוללות שיושבות לי על המצפון יומם וליל. ואני יודעת שזה לא מנחם או עוזר בכלום ושהתהום בינינו רק מעמיקה, כי ככה זה בסופו של דבר, כמה שלא ארצה, הזוהר שלי תצעד איתי כמו צל. אני נזכרת פתאום שכתבת לא פעם על צללים, והיה לך משפט שנשאר לי בתודעה: "The shadow needs a shadow to follow him in order to exist in his own right"

לפעמים יש הומור ברצינות שלך. אני אוהבת את זה. מעניין איך הצל של הזוהר שלי מתנהל. אם הוא בעצם מפוצל לשני צללים, ואולי להרבה יותר. ואני לא יודעת אם עוקבים אחריו צללים נוספים ואם הוא "קיים בזכות עצמו", לפי הגדרתך. הדבר המובן מאליו הזה שאני כל כך אוהבת בצללים – שהם תוצר חשוך של אור – הפנט אותי תמיד, וגם הגודל המשתנה שלהם והיכולת שלהם להיות מושלכים למרחקים.

אני רוצה לרקוד לך ריקוד נטול צללים. כזה שצף במרחב, שמומצא כאובייקט מצויר שלא משחק את חוקי האור והצל. ראיתי אתמול בברלין יצירה של אלפרדו חאר, "The End of The World" – זו הכותרת, לא פחות ולא יותר. חלל עצום ממדים, מואר באור אדום, האוויר אדום, הקירות אדומים, הכול אדום, וקשה להימנע מהמחשבה על דם בהקשר הזה של סוף העולם, שבו כבר האוויר עצמו נצבע בצבע הדם ששפכו תושבי היקום המטומטמים שאנחנו. הבת הקטנה שלי פזי אמרה לי לפני כמה זמן שלחברה שלה מרים נחתכה היד מקופסת פח ושהצבע של הדם שלה היה כמו הווילונות של התיאטרון. כזה אדום זה היה. ואלפרדו חאר, שבאמת מצליח להפוך את האור להוויה, מכניס לחלל האדום והפתוח פדסטל, ועליו קופסת זכוכית שפתוחה מלמעלה, ובתוכה קובייה קטנה ביותר שעשויה מפרוסות או שכבות של מתכת ומוארת בעדינות מספוט שתלוי על התקרה הרחוקה כל כך – אולי בגובה עשרה מטרים?

והדבר שהטריד אותי בקופסה הזו, חוץ מהעובדה שהיתה ממורכזת בתיאטרליות צורמת, היה האור הזה עליה, האור שיש לו מקור חיצוני. ורציתי כל כך שבקופסה האחרונה הזו ששרדה את סוף העולם יהיה אור פנימי, אור בזכות עצמו, אור ללא צל.

אז אני רוצה להמציא לך עוד ריקוד. ריקוד שמואר מתוך עצמו, ריקוד מופשט, שונה מהריקוד של המכתב הקודם, זה שאף על פי שרציתי שימריא למחוזות המעבר, נותר בעיניי אנושי מדי ותיאטרלי מדי ומחובר יותר מדי אליי, הרקדנית שלו, הצינור שאני. אז תן לי לנסות לעשות מעשה אהבים נוסף - לא שהאחרון לא היה טוב, ג'לאל, היה לי נפלא, אבל מעשי האהבה במערכות יחסים פוריות מתחדשים בכל פעם, מגשימים אהבה שנחבאת לה בין האיברים, בין קפלי העור ובחורי האישונים, בנוזלי הגוף שנשפכים החוצה מהנקבוביות, מאיברי המין, בדמעות שלנו.

08/06/2025 Salzburg

This time I ask you not to close your eyes. I want you to imagine this dance with eyes wide open. I want you to make the effort of imagining while facing reality. To see the unseen within the seen. Maybe this way there will be no shadows in the dance.

Are you ready? Are you sitting comfortably? Find a restful position. Be generous in letting me lead you. Set yourself aside and let your imagination take over.

You see an arm: a left arm. It is only an arm, there is still no body attached to it. Its movements are so subtle. The fingers softly caress the air, while the lower arm keeps slowly turning on its axis. Then the elbow gets fixed in position, the fingers pointing upwards, forming a perfect right angle. Such a perfect right angle. This 90-degree angle keeps floating in space, sometimes losing its bodily context, becoming half a rectangle searching for its missing half.

Suddenly, this arm softens and begins waving like a wing, faster and faster, flying all over the room like a bird searching for an exit. You see it moving around weightlessly, approaching you and landing gently on your lap. An arm on your lap. And then finally you see the body that lost it for a moment - the shoulder, the collarbone, the neck and back: a wide and muscular back. The belly, the pelvis, the legs, the toes. This body is naked but not nude, and it begins to roll on the ground with magical technique. The arm reaches in a certain direction, and the body smoothly, residually, follows, finding its roll. The rolls become faster and lighter until you can hardly recognize a body anymore - it has become

wind, a rolling wind, rolling and rolling and rolling. It disappears, then it reappears standing upright. It is a female body, a soft female body, bearing no visible marks of professional training or strenuous effort. It is naturally powerful, ready to run, to jump, to express itself. She starts shifting her weight to one side, off-balancing until falling without really falling, her tilted stance becoming a gentle run, shifting weight from one leg to the other. This flowing movement flutters effortlessly; she is so light, almost phantom-like. You begin to see more of her – multiple bodies appearing, doubling and tripling through the speed of her tilting and running. They fill the space, soft feminine falls passing through you, wrapping the air around you.

Then something changes. Her steps are no longer organic, as if her engine has broken down, a wounded angel. Her movements stutter, straight lines cut through the air – sharp angles, broken traces, fractured limbs. She collapses into a pile of wooden planks.

Where is she? Where am I?

Poof. Back here. Hey Jalal, bye dear.

שרון צוקרמן ויזר היא אמנית רב־תחומית ששורשיה
האמנותיים נעוצים במחול. בוגרת התכנית לתואר שני
באמנויות (M.F.A.), בצלאל אקדמיה לאמנות ועיצוב
ירושלים. פרסמה את "[מכתבים לג'לאל](#)" בגיליון 11 של
'בצלאל', כתב עת לתרבות חזותית וחומרית'.